

УДК 821.111-3
ББК 84 (4БЕЛ)
Б25

Серія «Дивовижні світи» заснована
Видавництвом Старого Лева
у 2007 році

Дім свят пана Гуда охоче приймає маленьких гостей і тішить їх нечуваними дивами. Дітлахи, стомлені від сірої буденності й надокучливих батьків, можуть тут відпочивати й розважатися донесхочу. Однак десятирічний Гарві Свік, трохи погостювавши в чарівному Домі, помічає, що не все так беззмарно. Шукаючи правду, хлопчик виявляє лихе обличчя Дому й дізнається, що за гостинність пана Гуда діти мусять розплачуватися найдорожчим, що в них є...

Originally published in the English language
by HarperCollins Publishers Ltd. under the title
The Thief of Always
© Clive Barker, 1993

Клайв Баркер © текст, 1993
Сергій Крикун © переклад, 2016
Іва Михайлян © Обкладинка та ілюстрації, 2016
Видавництво Старого Лева © Серія «Дивовижні світи», 2007

Усі права застережено

ISBN 978-617-679-273-4

Напівз'їдений Гарві

Великий сірої масті звір на прізвисько Лютий з'їв Гарві Свіка живцем. І хлопчик, похований у череві цього задушливого місяця, думав-гадав, чи вдасться йому прошмигнути крізь шпарину в холодних лещатах, що стиснулися між сьогодні та Великоднем.

Гарві не сподівався на порятунок. Час тягнувся так повільно, що від нудьги він цілком міг би врешті-решт забути дихати. А потім, мабуть, багато хто думав би, чому ж такий гарний хлопчик загинув у розквіті сили. Його історія стала б таємницею, про яку шепотілися б на кожному розі та яку не розгадали б доти, доки якийсь кмітливий детектив не вирішив би відтворити день із життя Гарві.

Тоді й тільки тоді постала б невесела правда. Спершу детектив вирушив би Гарвіним щоранковим маршрутом до школи, чалапаючи похмурими вуличками. Потім він сидів би за партою, слухаючи нікчемне бубніння історика й математика, і дивувався б, як маленькому героєві вдавалося не засинати просто на уроках. І нарешті, коли змарнований день добігав би кінця в променях призахідного сонця, він почвалав би

додому. Детектив повернувся б на те саме місце, з якого вранці вирушив до школи, і люди поцікавилися б у нього (а вони точно почали б розпитувати), чому ж Гарві, такий милий хлопчик, загинув. Він похитав би головою та сказав:

— Усе дуже просто.

— Он як? — видихнув би заінтригований на-товп. — То, кажи вже, кажи!

Змахнувши сльозу, детектив відповів би:

— Гарві Свіка з'їв великий звір сірої масті — звір на прізвисько Лютий.

Жахний місяць — що правда, то правда; страшний і тужливий місяць. Радощі Різдва, солодкі та яскраві, вже потьмяніли й вивітрувалися з пам'яті Гарві, а літо майоріло так далеко, що здавалося геть примарним. Авжеж, колись настане весна, та скільки ще чекати? П'ять тижнів? Шість? Гарві не був видатним математиком, тож і не намагався порахувати дні. Не хотів дратуватися. Він просто знав, що перш ніж сонце прийде йому на порятунок, він змарніє в утробі звіра.

— Ну, і чого ти сидиш сиднем? — спитала мама, зайшовши в його кімнату й побачивши, як Гарві спостерігає за краплинами дощу, що ганялись одна за одною на мокрій віконній шибці.

— А що робити? — озвався син, не обертаючись.

— Ти можеш зробити щось корисне, — сказала мати.

Гарві здригнувся. Щось *корисне*? Це слово було одним із синонімів важкої праці. Він аж підскочив і одразу почав виправдовуватися — він зробив *се*, він зробив *те*, — однак було запізно.

— Можеш прибирати у себе в кімнаті, — сказала мати.

— Але ж...

— Любий, ти сидиш перед вікном і цілими днями тільки те й робиш, що мрієш. Життя надто коротке.

— Та я ж...

— От і молодець.

З цими словами вона залишила Гарві у спокої. Бурмочучи собі під ніс, він роззирнувся. Охайна ж кімната! Одна-дві іграшки на підлозі, кілька шафових дверцят відчинено, стирчить трохи одягу — на вигляд усе чудово.

— Мені вже *десять років*, — сказав він до себе (оскільки в Гарві не було ні братів, ні сестер, він частенько говорив сам до себе). — Тобто я вже не дитятко якесь. І не мушу порядкувати тільки тому, що вона так сказала. От нудота.

Хлопчик уже не просто бурчав — він говорив на повний голос:

— Я хочу... хочу...

Він підійшов до дзеркала та спитав його:

— Чого ж я *насправді* хочу?

Відображення кирпатого кароого хлопчика із солом'яним волоссям похитало головою.

— Я не знаю, чого хочу, — промовив Гарві. — Знаю лише, що помру, якщо хоч якось не розважусь. Помру! Точно помру!

Поки він говорив, загриміло вікно. Порив вітру шмагав шибку секунду-дві; хоч Гарві й думав, що зачинив вікно, та воно зненацька розчахнулося. Холодний дощ окропив Гарвіне обличчя. Замружившись, хлопчик підійшов до вікна й навпомацки зачинив його, переконавшись, що тепер шпінгалет точно на місці.

Вітер розхитав люстру, і коли Гарві обернувся, йому здалося, що гоїдалася вся кімната: однієї миті світло засліплює очі, а наступної — заливає протилежну стіну. Та між цими митями воно встигало освітлювати середину кімнати — і там, струшуючи воду з капелюха, стояв незнайомиць.

Вигляд прибулець мав доволі безпечний: лише на шість дюймів* вищий од Гарві, сухорлявий, з виразно жовтавою шкірою. Одягнений він був у шикарний костюм, на носі мав окуляри, а обличчям розпливлася широченна сяйлива усмішка.

— Хто ти такий? — поцікавився Гарві, міркуючи, як прослизнути повз чужинця до дверей.

— Не бійся, — відповів чоловічок. Він зняв замшеву рукавичку та жваво потиснув хлопчикові руку. — Мене звати Ріктус. А ти, якщо не помиляюся, *той самий* Гарві Свік?

— Так...

— На хвильку мені здалося, що я не туди залетів.

Гарві не міг відвести погляд від його вищирю: така посмішка присоромила б і акулу — два бездоганні ряди блискучих зубів.

* Дюйм — одиниця вимірювання довжини, дорівнює 2,54 см. 6 дюймів — близько 15 см (тут і далі прим. редакторки, якщо не вказано інше).

Ріктус зняв окуляри, витяг з кишені вологого жакета хустинку й почав витирати краплі дощу. Або від нього, або від хустинки тхнуло чимось геть неароматним. Щиро кажучи, смерділо газами.

— У тебе є запитання, я ж бачу, — Ріктус підстрикнув Гарві.

— Ага.

— То питай. Мені немає чого приховувати.

— Ну, для початку, як ти сюди потрапив?

— Звісно, що через вікно.

— А як ти до нього доп'явся? Тут же високо!

— Зовсім ні, якщо вмієш літати.

— *Літати?*

— Авжеж. А як ще я міг дістатися сюди такої огидної брудної ночі? Чи так, чи весловим човном. Ми, куці хлопці, мусимо пильнувати, коли з неба так ллє. Один хибний крок — і ти вже пливеш, — він насмішкувато витріщився на Гарві. — А ти плаваєш?

— Іноді влітку, — відповів Гарві, бажаючи повернутися до теми польотів.

Та Ріктус перевів розмову на іншу тему.

— Такої моторошної ночі здається, що літо вже ніколи не настане, правда?

— Це точно, — сказав Гарві.

— Знаєш, я почув, як ти зітхаєш, ще за мілью* звідси і сказав собі: «Там хлоп'я, якому конче потрібне свято», — він глипнув на годинник. — Якщо маєш час, то гайда!

* Милья — британська й американська міра довжини, приблизно 1,6 км.

— Який ще час?
 — Час на подорож, хлопче, на подорож! Юний Свік, на тебе чекає цікава пригода. Подорож... *за межі цього світу.*
 — А як ти почув мене аж за милю звідси? — не вгавав Гарві.
 — Чому тебе це турбує? Почув та й годі.
 — Це якісь чари, чи що?
 — Можливо.
 — Ну розкажи!
 Ріктус зміряв його очима.
 — Гадаю, допитливість до добра тебе не доведе, — сказав він, і його усмішка зів'яла. — *Не хочеш, щоб тобі допомогли, то й нехай.*
 Він рушив до вікна. Вітер і досі гамселив по шибці — здавалося, він хоче ввірватися в кімнату та забрати геть свого пасажира.
 — *Зачекай,* — сказав Гарві.
 — Чого це мені чекати? — озирнувся гість.
 — Вибач, я більше нічого не питатиму.
 Ріктус завмер, поклавши руку на шпінгалет.
 — Нічого? Та ну?
 — Присягаюся, — урочисто промовив Гарві. — Я ж сказав: вибач.
 — Сказав-сказав, — Ріктус пильно вдивлявся в дощ. — Я знаю одну місцину, де дні завжди сонячні, а ночі сповнені чудес.
 — І ти мене візьмеш туди?
 — Ми ж домовилися, хлопче, жодних запитань.
 — А, так. Перепрошую.

— Я з тих, хто легко пробачає, тож забуду, що ти бовкнув, а натомість скажу: якщо хочеш, я дізнаюся, чи знайдеться там місце для ще одного гостя.
 — Було б чудово!
 — Та я нічого не гарантую, — сказав Ріктус, відмикаючи шпінгалет.
 — Розумію.
 Раптом подув вітер і навстіж розчахнув вікно. Люстра скажено загойдалася.
 — Пильнуй мене! — заволав Ріктус, перекрикуючи шум дощу й вітру.
 Гарві вже розтулив був рота, щоб спитати, коли він повернеться, та вчасно спинився.
 — *Жодних запитань, хлопче!* — прогорлав Ріктус.
 Вітер напнув його плащ. Ріктус зринув, як чорна повітряна куля, і його винесло у вікно.
 — *Запитання гноять розум!* — кричав Ріктус. — *Тримай рот на замку — й побачимо, яка манна впаде на твою голову!*
 А тоді вітер поніс його геть, і на тлі дощового неба темна куля здавалася чорним місяцем.